

Egy pillanat; október

fut a nedves nyelvként eléje terülő
sárga-lepedékes avaron egy kerítés felé
egy kerítés *felé* hogy rázhassa majd
hogy át akarja dugni a rácsok között a fejét
hogy beszoruljon a feje és sokáig
mély csíkok legyenek az arca két oldalán

aztán egyszer csak hatalmasra nő
minden kicsi lesz mintha egy távoli kád
lefolyójában tűnne el éppen örvénylőn
fejét majd' beveri az égbe kezével
támaszkodik meg rajta érzi az ég
libabőrös borzasztóan reszket
sőt ahogy jobban nézi mintha kis
repedések kezdenének el cikázni a felületén

lába ott lenn messze alatta a földön
egyre gyengébb lesz de nem akar
még összeesni míg itt nem történik
valami legalább egy kis lyuk keletkezne
egy apró résecske hogy kileshetne
és tudná mi a fene van
akkor többé nem bánna semmit
isten bizony

Pécs

Méhes Károly

A temető fala mellett

kezd kiviláglani a fák koponyája
lúktetni a fehérén az ügyetlenül
ide-odaszaladó menekülő kis fekete ágak
dehogy ágaskodnak! akkora fölfelé-messzeséggel
a nyakukban épp hogy nem rognak recsegtve
ősze

akkora meszes éggel mit kezdeni?
végezni? fakéregkapirgálás körömfeszítés
legalábbnyi fájdalom feketényi vérnyi
mint valami tétova sötétlő madár
ideszáll letottyan fázni húzva magát
ősze

az alkony utcának partján hol a temető
fala fut dermedten kövesen végig (ilyen
vidék) az arc csak egy pillanatra válik ki
a ködből a sarkon meegrándul és pislant egyet
és rögvest a múlt mikrobáival mosódik
ősze

Pécs

Méhes Károly